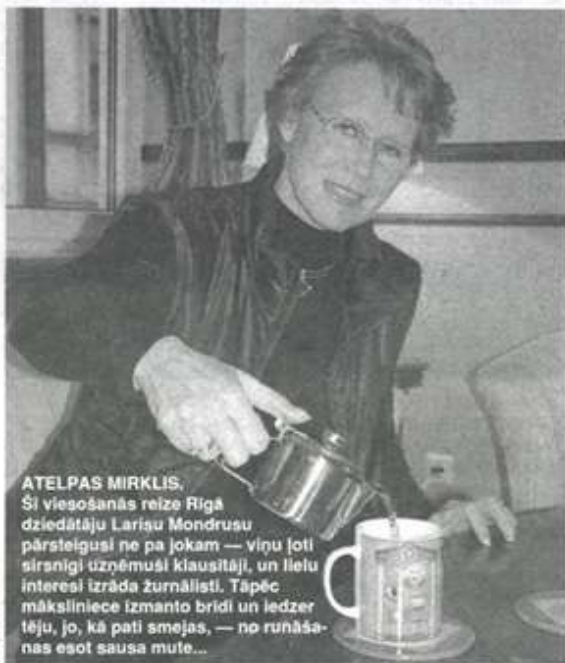

«Ar skumjām pēc jaunības, pēc tām ieliņām, kur es katru dienu staigāju. Te jutos ļoti labi, te nebija nekādu nepatīkšanu...»

Larissas Mondrusas atgriešanās dzimtenē

ATELPAS MIRKLIS. Šī viesošanās reize Rīgā dziedātāju Larišu Mondrusu pārsteigusi ne pa jokam — viņu ļoti sirsnīgi uzņēmuši klausītāji, un lielu interesi izrāda žurnālisti. Tāpēc māksliniece izmanto brīdi un ledzer tēju, jo, kā pati smejas, — no runāšanas esot sausa mute...

«Kā es izskatos labāk — ar brillēm vai bez?» «Vakara Ziņu» fotogrāfam nedaudz koķeti jautā dziedātāja Larisa Mondrusa. Vienojamies, ka labāk tomēr brilles nost neņemt, bet dziedātāja smaidot piebilst: «Ari virs pirms uzstāšanās man saka, lai labāk brilles atstāju uz acīm, — tā es izskatoties inteligentāka...»

Una Grīškeviča

Dziedātāja smaidot atzīst, ka reizēm klausot vīra padomam, taču biežāk nākas mēģināt kompromisu. Jāteic, ka pirms mēneša 60 gadu jubileju nosvinējusi Larisa Mondrusa izskatās lieliski, un viņu var tīkai apskatīt par vitalitāti, dzīvesprieku un interesi par visu apkārt notiekošo. 60 gadi — tas ir daudz vai maz? Dziedātāja smaida: «Man šķiet, ka daudz. Tomēr veca nejutos...» Izmantojot pauzi, viņa no skaistas sarīcības krūzītes

ledzer tēju un atzīst, ka pirms intervijas esot nedaudz uztraukusies, lai gan cilvēku interese viņu patīkami pārsteidz.

— Šķiet, cilvēki Latvijā jūs atminas joprojām.

— Trīdās latvieši izdevusi vairākas manas plates, arī «Svešā zemē stādu rozes», taču nezināju, ka viņi manas plates sūta uz šejieni. Koncertā Rīgā man pienāca klāt kāds mūziķis un stāstīja, ka, purnākot no armijas, dziedājis vairākas manas dziesmas, arī «Svešā zemē...». Tas notika padomju laikā, tāpēc viņam bija lielas nepatīkšanas, jo — par kādu svešu zemi viņš dziedāja? Protams, šo dziesmu viņš vairs nedrīkstēja izpildīt. Gan viņš, gan citi, kas man koncertā nāca klāt, teica: «Atceros, kā manā bērnībā Larissas tante dziedāja, un nu pēc tik daudz gadiem viņa stāv manā priekšā un dzied!» Turklāt nupat šeit iznācis kompaktdisks ar divdesmit mūsu dziesmām. Tas patiešām ir

Larissa Mondrusa, AFP/VO

MĀTES LĒPNUMS. Dziedātāja pamatoti var lepoties ar dēlu Lorēnu — viņš nupat ticis pie prestižās Fulbraita stipendijas un nākamgad dosies mācīties uz kādu no slavenākajām ASV koledžām. Dēls, tāpat kā māte, izvēlējies mūziķa ceļu.

ļoti jauki, un sajūtas nevar izteikt! (Smaida.)

— Vai to var nosaukt par atgriešanos dzimtenē?

— Jā, bet tas nenozīmē, ka man vajag te dzīvot. Esmu iekārtojusies Vācijā, un man neiet slikti. Tur dzīvo mans dēls Lorēns, un, kur viņš dzīvo un mācās, tur ir arī manas mājas. Latvijā man saistās ar ļoti siltām jūtām. Galu galā — te esmu dzimusi, gājuši latviešu bērnudārzi, piedalījies dažādos konkursos ar dziesmām latviešu valodā. Dzīves posms Latvijā man bijis visinteresantākais. Te bija arī mana pirmā profesionālā uzstāšanās uz skatuves Rīgas estrādes orķestri, kur iepazīnos ar savu nākamā vīru Egilu Svarcu.

— Ko jums nozīmē Rīga?

— (Domā.) Atgriešanos pie bērnības, pie dzimtajām saknēm. Rīga man saistās ar skumjām pēc jaunības, ar skumjām pēc tām vietām un ieliņām, kur es katru dienu esmu staigājusi. Te jutos ļoti labi, te nebija nekādu nepatīkšanu...

— Vai vēl atceraties pirmo publiski atskanot dziesmu?

— Jā, jā! Šķiet, tā bija itāļu dziesmīna «Kirs», ko dziedāju latviešu valodā. Te izpildīju arī nesenajā koncertā Latvijā. Tā ir jauka dziesmiņa par mīlestību, ķiršiem, atmiņām...

Cik jocīgi: toreiz, kad bija jaunība, astoņpadsmitgadīgā meitene, labprāt dziedāja dziesmas par mīlestību, par jaunību, par

atmiņām. Toreiz gan vēl nedomāju, ka esmu jauna, ko tas nozīmē un ka kādreiz kļūšu vecāka. Tagad, dziedot tās pašas dziesmas, ir pavisam cita sajūta — man acu priekšā parādās viss piedzīvotais. Izrādās, ka man ir liela un interesanta dzīves bagāža...

— Kā jūs sākat dziedāt?

— Viss sākās ar dzejoļu skačitānu. Tie ļoti patika manai mammai, un viņa man tās mācīja. Tad nāca bērnudārza laiks, kad bija jānotāvo dažādi priekšnesumi: es to pratu, un man to patika darīt. Bērnībā nebiju īpaši kņuzīga, un ļoti agri sajutu, ka cilvēkiem, klausoties manu dziedāšanu vai dzejoļiņus, mirdz acis. Kopš tā laika domāju: jā, es uz skatuves laikiem drīkstu iziet biežāk... (Smejas.) Tad sāku mācīties dažādas dziesmas dažādās valodās.

— Kā vadāt savas dienas mājās Minhenē?

— Visu interesanto piedzīvoju pašai. Rīgā — te ir tīda dažādība, te varu atkal dziedāt. (Smaida.) Tur man ir ļoti iekārto-ta dzīve, tur esmu māte dēlam, tur man ir apavu veikals, kur man jābūt katru dienu. Diena

George Ehrns

JOPROJĀM LABI IZSKATĀS. Paskatoties uz Larisu Mondrusu, nemaz nešķiet, ka viņa tikko nosvinējusi 60. dzimšanas dienu. Dziedātāja pati domā, ka saglabāt formu viņai ļauj nodarbošanās fitnesa klubā un sauna, kā arī neizsakstāša interese par visu apkārt notiekošo.

palet ļoti ātri, bet tā ir rutina. Interesanti, ka tieši pēdējā laikā vairākos Vācijas televīzijas kanālos arvien biežāk parādās pārraides un reportāžas par Latviju — droši vien tāpēc, ka nākamā gada maijā Latviju uzņems Eiropas Savienība. Mani pazīnas, tikko padzird, ka atkal kaut ko rādīs par Latviju, man uzreiz zvana, lai arī es nepalaidu neko garām. Un ir ļoti patīkami, ka pēc šīm pārraidēm vācieši man saka: «Es nezināju, ka Rīga ir tik skaista pilsēta! Toreiz, kad tu mums par to stāstīji, mēs nemaz negribējām tā isti ieklausīties un ticēt.» Tad patiešām ir ļoti patīkama sajūta.

— Pret rokdarbiem gan — tāpat kā bērnībā — izturos ļoti noraidoši. Toties man šad tad patīk pagatavot kādu garšīgu ēdienu — tādū, kas garšota gan manam 21 gadu vecajam dēlam Lorēnam, gan vīram. Ari tad jāmeklē kompromiss starp viegli pagatavojamiem ķīniešu ēdieniem, kas garšo manam dēlam, un karbonādi, frikadeļu zupu, šovētiem kāpostiem un kartupeļiem, kas joprojām ir mana vīra iecienītākie pašēdieni...

Uzzini izklaides jaunumus pirmās!

kods: V2 Z FUN
1 zīdai cma: 0,07 Ls.
Sāle kodu uz: 9307777
(bez IPT)

